

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 774 din 12 NOIEMBRIE 2009

HOTĂRÂREA
din 30 septembrie 2008
în Cauza Societatea Comercială „COMPRIMEX” - S.A. împotriva României
(Cererea nr. 32.228/02)

În Cauza Societatea Comercială „COMPRIMEX” - S.A. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 9 septembrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 32.228/02) îndreptată împotriva României, prin care o societate comercială din România, Societatea Comercială „COMPRIMEX” - S.A. (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 21 ianuarie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta a fost reprezentată de domnul Francisc Andras, directorul său executiv. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu. 3. La data de 23 mai 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, a decis să analizeze în același timp fondul și temeinicia cererii (art. 29 paragraful 3).

ÎN F A P T

Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta este o societate comercială pe acțiuni, cu sediul în Brașov.

5. La data de 25 august 1994, reclamanta a declanșat procedura împotriva Universității Transilvania din Brașov, în vederea obligării acesteia la plata unei sume de bani ce ar fi rezultat dintr-un contract pe care acestea l-au încheiat și care avea ca obiect lucrări de reparații ce trebuiau executate de reclamantă într-unul dintre căminele universității.

6. La data de 27 octombrie 1995, Tribunalul Județean Brașov (*Tribunalul județean*) a respins acțiunea ca prematură, considerând că acel contract nu luase încă sfârșit.

7. La data de 8 februarie 1996, Curtea de Apel Brașov (*Curtea de Apel*) a admis apelul reclamantei, a casat hotărârea anterioară și a retrimis cauza spre rejudecare la Tribunalul județean. Aceasta a statuat că instanța de fond pronunțase o hotărâre pe baza unei excepții inaplicabile.

8. La rejudecare, din cele nouă termene de judecată ce au avut loc în perioada 25 iunie 1996 și 4 februarie 1998, două au fost amânate la cererea reclamantei. Printre acestea s-a numărat termenul din 25 iunie 1996, când a cerut o amânare pentru a îi permite Curții Supreme de Justiție să hotărască asupra cererii sale de a strămuta cauza la o altă instanță, termenul fiind stabilit pentru 16 iulie 1996. Tribunalul județean a amânat judecata până la data de 29 octombrie 1996. Conform afirmațiilor reclamantei, la data de 16 iulie 1996, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea.

9. La data de 11 februarie 1998, Tribunalul județean a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată.

10. La data de 25 iunie 1998, Curtea de Apel a respins apelul introdus de reclamantă.

11. La data de 18 martie 1999, Curtea Supremă de Justiție a admis printr-o decizie definitivă un recurs introdus de reclamantă, a casat hotărârea anterioară și a retrimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel. Instanța a constatat că unul dintre judecători luase parte și la procedura în care instanța de fond pronunțase sentința din 27 octombrie 1995.

12. Cu ocazia rejudecării, la data de 15 noiembrie 1999, reclamanta a informat Curtea de Apel că a depus o cerere în fața Curții Supreme de Justiție în vederea strămutării cauzei la o altă instanță, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 17 februarie 2000. Curtea de Apel a hotărât să suspende procedura și a trimis dosarul la arhivă. Judecata a fost reluată la data de 21 aprilie 2000. Curtea Supremă de Justiție a respins cererea reclamantei.

13. La data de 3 mai 2000, Curtea de Apel a respins apelul introdus de reclamantă împotriva sentinței din 11 februarie 1998, cu motivarea că susținerile reclamantei nu au fost dovedite.

14. La data de 22 iunie 2001, Curtea Supremă de Justiție, printr-o decizie definitivă, a respins ca nefondat recursul introdus de reclamantă.

Î N D R E P T

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 paragraful 1 din convenție

15. Reclamanta s-a plâns de faptul că durata procedurii a încălcat cerința „termenului rezonabil“, prevăzută de art. 6 paragraful 1 din Convenție, care dispune astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

16. Guvernul contestă aceste susțineri.

17. Perioada care trebuie luată în considerare a început la data de 25 august 1994 și s-a încheiat la data de 22 iunie 2001. Astfel, perioada a durat 6 ani, 9 luni și 28 de zile pentru 3 grade de jurisdicție. În această perioadă, cauza a fost analizată de 7 instanțe.

A. Asupra admisibilității

18. Curtea observă că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

19. Curtea reiterează că rezonabilitatea duratei procedurii trebuie evaluată prin prisma circumstanțelor cauzei și având în vedere următoarele criterii: complexitatea cauzei, conduita reclamantei și a autorităților competente și miza reclamantei în cadrul litigiului (vezi, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

20. Curtea a constatat în numeroase rânduri încălcări ale art. 6 paragraful 1 din Convenție în cauze ce ridicau probleme similare cu cea din cauza de față (vezi *Frydlender*, menționată mai sus).

Mai mult, Curtea a constatat deja că, deși nu se află în poziția de a analiza calitatea juridică a jurisprudenței instanțelor interne, deoarece retrimiteră cauzelor spre rejudecare este dispusă de obicei ca urmare a unor erori comise de instanțele inferioare, repetarea acestor dispoziții în același set de proceduri dezvăluie o deficiență serioasă în sistemul judiciar. Mai mult, această deficiență le este imputabilă autorităților, nu reclamantilor (vezi *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41.431/98, § 46, 25 noiembrie 2003, și *Matica împotriva României*, nr. 19.567/02, § 24, 2 noiembrie 2006).

21. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse spre analiză, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată conduce la o altă concluzie în cazul de față. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că, în cauza de față, durata procedurii a fost excesivă și nu a respectat cerința „termenului rezonabil“.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1.

II. Asupra altor pretinse încălcări ale Convenției

22. Reclamanta s-a plâns, în temeiul art. 6 paragraful 1, de faptul că soluția procesului a fost înjustă, că instanțele interne nu au evaluat corect faptele, au interpretat greșit dreptul intern, nu au fost independente și imparțiale și nu au analizat cauza pe fond. De asemenea, aceasta a invocat art. 7, 14 și 17 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1.

23. După ce a analizat cu atenție toate elementele ce i-au fost supuse spre analiză, Curtea consideră că, în măsura în care este competentă să statueze asupra chestiunilor cu care a fost sesizată, nu distinge nicio încălcare a drepturilor și libertăților stabilite în Convenție sau în Protocoalele sale.

24. Rezultă că această parte a cererii trebuie declarată inadmisibilă ca fiind vădit neîntemeiată, conform art. 35 paragrafele 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

25. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

26. Reclamanta a solicitat suma de 1.210.910 dolari SUA (USD) pentru prejudiciul material. La data de 15 februarie 2008, a solicitat suma de 20.403.573 euro (EUR) cu acest titlu. De asemenea, a solicitat 1.000.000 USD pentru prejudiciul moral.

27. Guvernul a contestat aceste pretenții.

28. Curtea nu distinge nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și daunele materiale pretinse; prin urmare, respinge acest capăt de cerere. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamanta trebuie să fi suferit un prejudiciu moral (vezi *Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei* [MC], nr. 35.382/97, § 35, CEDO 2000-IV). Statuând în echitate, Curtea îi acordă suma de 1.200 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

29. Reclamanta a solicitat și suma de 10.000 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții. Aceasta nu a prezentat documente justificative.

30. Guvernul a contestat cererea ca nedovedită.

31. Curtea reiterează că, potrivit art. 41 din Convenție, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil (vezi *Arvelakis împotriva Greciei*, nr. 41.354/98, § 34, 12 aprilie 2001). Mai mult, art. 60 paragraful 2 din Regulamentul Curții prevede că orice

pretenții formulate în baza art. 41 din Convenție trebuie stabilite pe categorii și însoțite de documente justificative, în caz contrar Curtea putând respinge cererea în tot sau în parte.

32. Curtea observă că reclamanta nu a depus documente justificative pentru a își susține cererea. Prin urmare, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

33. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere referitor la durata excesivă a procedurilor și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a)ca statul pârât să îi plătească reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 paragraful 2 din Convenție, suma de 1.200 EUR (una mie două sute euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, sumă ce va fi convertită în moneda națională a statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

b)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 30 septembrie 2008, în conformitate cu art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall,

președinte

Stanley Naismith,

grefier adjunct